

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τὰ Ἐκπαιδευτήριά μας προσκληθέντα μετέσχον ἐνεργῶς εἰς τὸ Παγκύπριον Φεστιβάλ τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας, τὸ ὁποῖον ὠργάνωσεν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ΕΔΜΑ, ὁ Σύλλογος Ἀποφοίτων τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου. Τὴν 29ην Μαΐου ἐδίδαξεν ἀπὸ σκηνῆς εἰς τὸν περίβολον τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου τὴν «Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐριπίδου καὶ τὴν 31ην Μαΐου μαθήτρια τοῦ Γυμνασίου Νεοκλέους καὶ τοῦ Λυκείου ἐχόρευσαν εἰς τὸ θέατρον «Παλλὰς» Λευκωσίας ἐθνικοὺς λαϊκοὺς χορούς.

«Ίφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις»

Τὴν 26νν καὶ 27νν Μαΐου τὸ Ἀνώτερον Ἐμπορικὸν Λύκειον ἐδίδαξεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου «Ρόγιαλ» τῆς Λευκωσίας τὴν τραγωδίαν «Ίφιγένεια ἢ ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐριπίδου, ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ κοινοῦ.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἔδωσεν ἀφορμὴν εἰς τὸν Τύπον νὰ προβῇ εἰς εὐνοϊκώτατα σχόλια, τινὰ τῶν ὁποίων παραθέτομεν.

Οὕτω, εἰς τὸν «Φιλελεύθερον» τῆς 28ης Μαΐου ἐδημοσιεύθη τὸ κατωτέρω σχόλιον ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τμήματος Θηλέων τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου κ. Χριστοδοῦλου Παπαχρυσοστόμου:

Φροντισμένη καὶ μὲ καταφανῆ διδακτικὴν προσπάθειαν ὑπῆρξεν ἡ παράστασις τῆς Ἰφιγένειας ἐν Ταύροις, τὴν ὁποίαν ἀνεβίβασε τὸ Ἀνώτερον Ἐμπορικὸν Λύκειον Λευκωσίας τὴν νύκτα τῆς προχθῆς Τρίτης εἰς τὸ θέατρον «Ρόγιαλ». Δι' ἐν σχολεῖον ἐμπορικοῦ τύπου, μὲ παράδοσιμ ὄχι μακράν, ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία μᾶς ἀρχαίας τραγωδίας ἀποτελεῖ ἄθλον. Καὶ τὸν ἄθλον αὐτὸν τὸν ἀνέλαβε τὸ Λύκειον Νεοκλέους διὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ κλασσικοῦ τμήματος αὐτοῦ, Κου Νικολάου Ξιούτα, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς πέρας. Δὲν εἶναι μικρὰ πνευματικὴ συμβολή. Εἴθε!

Εἰς τὴν «Ἐθνικὴν» τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας, ὁ τακτικὸς φιλολογικὸς συνεργάτης καὶ θεατρικὸς κριτικὸς τῆς ἐφημερίδος κ. Ν. Ἀλάσιος ἐδημοσίευσεν ἐκτενῆ ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τοῦ Εὐριπίδου γενικῶς καὶ τῆς «Ίφιγένειας» εἰδικώτερον καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔγραψε περὶ τῆς παραστάσεως τὰ ἀκόλουθα:

Μιὰ παράδοσις, πού ἀπὸ πολλὰ χρόνια σέβονται καὶ συντηροῦν τὰ σχολεῖα τῆς μέσης παιδείας στὴν Κύπρο, εἶναι ἡ διδασκαλία ἀπ' τὴ σκηνὴ ἀρχαίων δραμάτων. Κ' εἶναι ἀληθινά, πολὺ εὐτυχῆς αὐτὸ τὸ γεγονὸς τόσο ἀπ' τὴν πλευρὰ τοῦ μαθητοκόσμου, πού τὸν βοηθεῖ νὰ μῆ πῶ καλὰ στὸ νόημα τῆς τραγωδίας καὶ ν' ἀνιχνεύσῃ μαζὶ μὲ τὸν τραγικὸ ποιητὴ τὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, νὰ προσαρμόσῃ τὴ σκέψῃ του στὰ προβαλλόμενα ὑψηλὰ ἰδεώδη καὶ ν' ἀσκηθῇ νὰ τὰ ξεδιαλύνῃ, νὰ τ' ἀναπλάθῃ καὶ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ, ὅσο κι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ πολλοῦ κοινοῦ, τοῦ καλλιεργημένου προπάντων, πού θάχῃ νὰ χαρῇ τὴν ὁμορφίαν τῆς τέχνης συνταιριασμένη μὲ τὴν ἰδέαν καὶ τὴν πολυκύμαντη ροὴ τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν πού ζωντανεύουν τὸ πνεῦμα καὶ πυροδοτοῦν τὴ ψυχὴ.

Οἱ μαθητὲς κ' οἱ μαθήτριες, πού ἀνέβασαν τὸ ἔργο κατὰ διδασκαλίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ φιλολόγου κ. Νικόλα Ξιούτα, κατώρθωσαν νὰ κατανοήσουν πράγματι τοὺς ρόλους των καὶ νὰ τοὺς ἀποδώσουν μὲ ἀκρίβεια τρόπον, λόγον καὶ κίνησης δυσανάλογα μεγάλη γιὰ τὴν ἡλικίαν τους. Οὔτε ἴχνος ταραχῆς, φυσικῆς γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια δεκαῆξι ὡς δεκαεννιά χρονῶν, πού γιὰ πρώτη φορὰ παρουσιάζονταν μπροστὰ σὲ τέτοιο ἐκλεκτὸ κόσμον, οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀπόσπαση προσοχῆς ἀπ' τὸ ρόλον τους. Εἰδικώτερα, ὁ Ἀνδρέας Ἡσαΐας (τῆς Ε' τάξεως) μᾶς ἔδωκε ἓνα Ὁρεστὴ γεμάτο φινέτσα, δείχνοντας ἔτσι πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσδύσῃ βαθιὰ στὸ χαρακτῆρα τοῦ ἥρωα, ὁ Ἀνδρέας Σταυρινίδης (τῆς Στ') ἓνα φυσικώτατο Θόαντα κ' ἡ Ἀνδροῦλα Μαυρομάτη (τῆς Στ') μὴν Ἰφιγένεια μὲ πολὺ χρῶμα, παρὰ τὴν κάποιαν ἀδυναμίαν τῆς φωνῆς της καὶ ἀτονίαν τῶν κινήσεών της.

Ὁ χορὸς ἦταν ἀρκετὰ καλὸς καὶ ξεχώριζαν οἱ κορυφαῖες Ἀναστασία Κωνσταντινίδου γιὰ τὴν εὐγενικὰ κίνησίν της, Ἀθηνούλα Χώπλαρον γιὰ τὸ γλυκὸ καὶ καθαρὸ μὲ-

ταλλο τῆς φωνῆς τῆς, Ἀθηνούλα Πιπταρίδου γιὰ τὸν εὐχάριστο τόνο τῆς καὶ Γιαννούλα Ἡλιάδου, γιὰ τὴν ἀπλότητα τῆς ἔκφρασης. Ἐντούτοις, προσωπικὰ ἐγὼ τὰ χορικά θὰ τὴν προτιμοῦσα νὰ τραγουδιῶνται μὲ τὴ συνοδεία κάποιας λεπτῆς ὄρχησης. Τὸ τραγούδι κ' ἡ ὄρχηση ταιριάζουν πολὺ περισσότερο στὸν Εὐριπίδη, πού ὁ χορὸς του δὲν ἀποτελεῖ πιά τὸν αὐστηρὸ συνεκτικὸ σύνδεσμο τῶν διαφόρων μερῶν τῆς τραγωδίας, ἀλλ' ἀνεξαρτητοποιεῖται καὶ παίρνει ἐντονώτερη λυρικότητα καὶ καινούργιο, κάπως παιγνιδιάρικο ρυθμὸ. Δὲν πρέπει, ἄλλωστε, νὰ ξεχνιέται τὸ γεγονός πως τὰ χορικά τοῦ Εὐριπίδη τάβαινε στὸ στόμα τοῦ ὁ λαὸς καὶ τὰ τραγουδοῦσε στίς γιορτὲς καὶ στοὺς δρόμους, καὶ πὼς ἔνα τέτοιο χορικὸ τραγουδιμένο ἔσωσε τὴν Ἀθῆνα ἀπὸ βέλαια κατὰστροφή ὅταν μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο παραδόθηκε στὸ Λυσάνδρου κ' οἱ Σπαρτιάτες εἶχαν ἀποφασίσει νὰ κάνουν τὸ πρῖν ἔνδοξο ἄστυ «μηλόβοτον ἀνεῖνα».

Τὰ σκηνικά τοῦ κ. Ρ. Ἰωσηφίδη ἦταν ἐπιτυχή καὶ τὸ φλόουτο τοῦ κ. Σίταρου μὰ εὐτυχῆς ἔμπνευση. Γενικά, ἡ μαθητικὴ αὐτὴ παράσταση, πού τὴν τίμησε κὶ ὁ Ἰπποκρίτης τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐξαρχος κὶ ὁ πανοσ. Ἀρχιμανδριτῆς κ. Κωνσταντῖνος Λευκωσιάτης μὲ ἄλλα ἐκλεκτὰ μέλη τοῦ ἱερατείου, καθὼς καὶ πλῆθος τοῦ ἐκλεκτότερου κοινοῦ τῆς Λευκωσίας, ἦταν, κατὰ κοινὴ ὁμολογία, ἀνώτερη ἀπὸ κάθε προσοδικία.

Εἰς τὴν «Ἐλευθερίαν» τῆς 28ης Μαΐου ὁ λογοτέχνης κ. Λευτέρης Γιαννίδης ἔγραψε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα:

Ὁ κ. Ν. Σιούτας, ὁ Διευθυντῆς τοῦ Γυμνασίου Νεοκλέους, στὸν ὅποιον ὀφείλεται ἡ διδασκαλία τοῦ δράματος τοῦ Εὐριπίδη, κατῴρθωσε, χάρις στῆ βαθειὰ γνώση του ὅλων τῶν προβλημάτων αὐτῶν καὶ στῆ βαθειὰ αἰσθητικὴ του καλλιέργεια καὶ τὸν πλούσιο συναισθηματισμὸ του, νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλες τὶς δυσκολίες μ' ἐπιτυχία.

Ἀπὸ τὴν παράσταση δὲν ἔλειπε μήτε ἡ ζωντανία, μήτε ὁ ρυθμὸς. Μία καθαρή, στοργικὴ ἀπαγγελία — θὰ κοπίασε πάρα πολὺ ὁ κ. Σιούτας νὰ πετύχῃ αὐτὸ πού πέτυχε στὸν τομέα τῆς ἀπαγγελίας — ἦταν τὸ κυριώτερο ἐπίτευγμα τῆς διδασκαλίας τοῦ ἔργου τοῦ Εὐριπίδη. Οἱ θεατῆς καὶ τῶν τελευταίων καθισμάτων δὲν ἔχαναν μήτε λέξη ἀπὸ τὴν ἀπαγγελία, πού κυλοῦσε καθαρά, ρυθμικά, κελαρυστά, κ' ἔτεπε τὴν ἀκοή. Σ' αὐτὸ, βέλαια, συνένεινε πολὺ κ' ἡ ἔμπνευση μεταφράσεως τοῦ μ. Ν. Θ. Ἀντωνιάδη, μὰ μετάφραση πολὺ ἀπλή, πολὺ καταληπτή, πολὺ λογοτεχνικὴ. Οἱ κινήσεις τοῦ χοροῦ καὶ ἡ ἀπαγγελία τῶν χορικῶν συγχρονίζονταν ἐξαιρετα. Κ' ἡ ἐρμηνεία τῶν ρόλων, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἐρμηνευτῆς ἦσαν ἀπειροὶ ἐρασιτέχνες, κρατήθηκε σὲ ὕψος πολὺ ἱκανοποιητικὸ. Οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἀπάγγελλαν ἀπλῶς. Ἦταν στιγμὲς πού δημιουργοῦσαν πραγματικά. Ἀρκετὲς σκηνῆς τοῦ δράματος — ιδιαίτερα ἡ σκηνὴ τῆς ἀναγνώσεως τῶν δύο ἀδελφῶν — ἦταν ἀληθινὲς δημιουργίες.

Χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως πρόθεση νὰ θίξω τὴ φιλοτιμία ὁποιοῦδήποτε ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἠθοποιούς, πού — τὸ ξαναλέω — ἔπαιξαν ὅλοι ἱκανοποιητικά, θαρρῶ πως θάταν παράλειψη νὰ μὴ ἀναφερθῶ ιδιαίτερα στὴν ἀπόδοση τῶν μαθητῶν πού ὑποδύθηκαν τὰ κυριώτερα μέρη τοῦ δράματος, τὴν Ἰφιγένεια καὶ τὸν Ὀρέστη. Ἡ δ. Α. Μαυρομάτη ὡς Ἰφιγένεια καὶ ὁ κ. Α. Ἡσαΐας ὡς Ὀρέστης ξεπέρασαν τὶς προσδοκίες μου. Χάρις στῆ σωστὴ διδασκαλία τοῦ κ. Σιούτα κ' οἱ δύο αὐτοὶ ἐρασιτέχνες κατάφεραν νὰ διεκδύσουν πολὺ βαθειὰ στὸ νόημα τοῦ ρόλου τους καὶ νὰ τὸν ἀποδώσουν δημιουργικά. Ἡ ἀπαγγελία τους εἶχε θερμὴ καὶ δραματικότητα, οἱ κινήσεις τους ἦσαν πολὺ ρυθμικὲς καὶ μετρομένης, πάντα σ' ἁρμονία μὲ τὸν ὑψηλὸ λόγο. Ἦταν μὰ Ἰφιγένεια κ' ἕνας Ὀρέστης (μὴ πάντα γιὰ ἐρασιτέχνες μαθητῆς) ἐξαιρετοί.

Γιὰ τὴ μουσικὴ ὑπόκρουση τοῦ κ. Σίταρου, τὶς σκηνογραφεῖς τοῦ κ. Ἰωσηφίδη καὶ τὶς ἐνδυμασίες τῆς δ. Παυλίδου μόνο θερμὰ λόγια μποροῦν νὰ εἰπωθοῦν. Ἦσαν ὅλα ἐκεῖνο πού ἔπρεπε νὰ εἶναι γιὰ νὰ φτιαχτῆ τὸ ἱκανοποιητικὸ σύνολο.

Μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ δράματος τοῦ Εὐριπίδη τὸ Ἀνώτερο Ἐμπορικὸ Λύκειο ἔδειξε ἀκόμη μὰ φορὰ πως βρῖσκεται στὸ σωστὸ παιδαγωγικὸ δρόμο. Μολονότι σχολὴ ἐμπορικὴ, ἔχει κατανοήσει τὴν ἀδιαμφισβήτητὴ ἀλήθεια πως καμμιὰ μόρφωση, ὅσο πλήρης κ' ἂν εἶναι, δὲ μπορεί νὰ εἶναι πραγματικὰ πλήρης χωρὶς τὸ στοιχεῖο τῆς ἀνθρωπιστικῆς μορφώσεως. Καὶ τὸ στοιχεῖο αὐτὸ βρῖσκεται ἄφθογο, σὰν τὸ χρυσάφι σ' ἀνεξάντλητο μεταλλεῖο, μέσα στὸ ἀπέραντο θησαυροφυλάκιο τοῦ πνεύματος πού λέγεται κλασσικὸς πολιτισμὸς. Σ' αὐτὸ τὸν πολιτισμὸ πού ἔφτασε σὲ ὕψη καὶ βάθη δυσθεώρητα θὰ καταφεύγῃ πάντα ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ βρῆ ἀξίες ἀκατάλυτες, πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ στηρίγματα στέρεα, παρηγοριὰ κ' ἐλπίδα στίς δύσκολες ὥρες του. Ἐνῶσφ θὰ καταφεύγῃ στὴν ἐξαισία αὐτὴ θρησσομάνια τοῦ πνεύματος κάθε φορὰ πού θ' ἀναζητῆ τὴν ἀλήθεια, ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ χαθῆ μέσα στὸ σκοτάδι: θὰ φωτίξῃ τὸ δρόμο του τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα.

Ὁ «Φιλελεύθερος» ἐδημοσίευσεν ἐπίσης τὸ ἀκόλουθον σημεῖωμα τοῦ συνεργάτου του κ. Γ.:

Τὸ Ἀνώτερον Ἐμπορικὸν Λύκειον Λευκωσίας ἀνέβησεν ἐπὶ σκηνῆς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Κινηματοθεάτρου «Ρόγιαλ», προφῆς Τρίτην, τὴν τραγωδίαν τοῦ Εὐριπίδου «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις». Τὴν σοβαρὰν θεατρικὴν προσπάθειαν τῶν νεαρῶν ἐρασιτεχνῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Λυκείου, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν πλείστοι ὄσοι ἐκπρόσωποι τοῦ πνευματικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῆς πρωτεύουσης. Τὴν ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλίαν τῆς τραγωδίας ἐδίδαξεν ὁ διαπρεπὴς ἐκπαιδευτικὸς καὶ Γυμνασιάρχης τοῦ Γυμνασίου Νεοκλέους κ. Νικόλαος Σιούτας.

Κατ' ἀρχὴν ὁμίλησεν ἐν ὀλίγοις, διὰ τὴν καλλιέργειαν τῶν Ἑλλήνων - χριστιανικῶν ιδεωδῶν εἰς τὴν Σχολὴν ὁ Διευθυντῆς τῆς κ. Νεοκλέους εὐχαριστήσας τὸ ἀρχορατῆριον διὰ τὴν τιμητικὴν προσέλευσίν του εἰς τὴν παράστασιν.

Ἡ ἀπὸ σκηνῆς προβολὴ τῆς «Ἰφιγενείας ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐριπίδου, ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ Λυκείου, ἀφῆκε ἀρκετὰ καλὰς ἐντυπώσεις κρινομένη ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν θεατρικῶν δυνατοτήτων μᾶς Σχολῆς. Δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ τῆς προσοχῆς οὐδενὸς ὅτι ἀποτελεῖ πραγματικὸν ἄθλον, καὶ δι' ἐπαγγελματικὰ θεατρικὰ συγκροτήματα, ἡ ἀπὸ σκηνῆς διδασκαλία ἀρχαίων τραγωδιῶν. Μὲ αὐτὸ τὸ κοιτήριον τὸ Ἀνώτερον Ἐμπορικὸν Λύκειον Λευκωσίας, ἡ Διεύθυνσις αὐτοῦ, ὁ διδάξας τὴν τραγωδίαν καὶ οἱ ὑποδυθέντες τοὺς ρόλους μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι, εἶναι ἀξιοὶ ἐπαινῶν δι' ὅτι ἐπέτελεσαν, ἀναλαβόντες ἔργον δύσκολον.

Ἡ «Χαραυγὴ» τῆς 28ης Μαΐου ἐδημοσίευσεν, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

Οἱ φιλότιμες προσπάθειες τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, πού ἀνέλαβαν τὸ βαρὺ ἔργον τῆς διερμηνεύσεως τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ δράματος, ἐκτιμήθηκαν ἀπὸ τὸ κοινὸ καὶ χειροκροτήθηκαν θερμὰ.

Στὸ τέλος τῆς παράστασης ὁ κ. Κ. Νεοκλέους δέχθηκε τὰ συγχαρητήρια τοῦ κοινοῦ στὴν ἐξοδὸ τοῦ θεάτρου, εὐχαριστώντας καὶ πάλι ὅλους γιὰ τὴν προσέλευσίν τους στὴ σχολικὴ παράσταση.

Ἡ λογοτέχνης κ. Ναταλία Γ. Ρωσσίδη ἐδημοσίευ-
σεν εἰς τὸν «Τηλέγραφον» τῆς 2ας Ἰουνίου τὴν ἀ-
κόλουθον κριτικὴν:

Εἶναι κάποιες πνευματικὲς χαρὲς θαθεῖα ἔντονες, πὺν
μὲ συγκίνηση τὲς ξαναξῆ ὁ ἄνθρωπος ἀργότερα στὴ σιωπὴ
του, μὲ τρόπο τελετουργικόν. Τέτοιες εἶναι οἱ χαρὲς πὺν μᾶς
σκόρπισε ἡ διδασκαλία ἀπὸ σκηνῆς τοῦ ἔργου «Ἴφιγένεια
ἐν Ταύροις», πὺν ἔγινε ἀπὸ τὸ Ἀνώτερον Ἐμπορικὸ Λύκειο
Λευκωσίας. Ὁ κ. Νίκος Ξιούτας πὺν τὸ δίδαξε, μὲ τὴν πλα-
νεῖα ἀνθρωπιά του, τὸν ἀνεξάντλητο ἐσωτερικὸν του κόσμον
πὺν ξέρει νὰ σκῦβει πάνω ἀπὸ τὲς παιδικὲς ψυχὲς μὲ δξύ-
νεια καὶ σιγουριά, πὺν ξέρει νὰ τοὺς ἐρμηνεύει καὶ νὰ τοὺς
μεταγγίξῃ τὸ κάθε τι μὲ λόγο λιτό, δίχως στόμφοις κ' ὕ-
περβολὲς, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ πετύχει ὅ,τι ἐπεδίωξε
δὴλ., προσέφερε μᾶ οὐσιαστικὴ ὑπηρεσία πρὸς τὸ κοινὸ πὺν
διψᾷ γιὰ νάματα πὺν χύνονται ἀπὸ τ' ἀγέραστα κείμενα,
πὺν δέχεται τὴν ἀγωγή μὲσα ἀπὸ τὴν πείρα καὶ τὴ γνώση
τοῦ παρελθόντος, γιὰτὶ συνίσταται αὐτὴ ἀπὸ στοιχεῖα ἀνά-
λογα μὲ τὸ μῦθον πὺν φτερώνει τὸ πνεῦμα, τὰ φιλοσοφικὰ
καὶ σωτήρια ἀποφθέγματα, τὸν ὀρθολογισμό, τὸ ρεαλισμὸν
του. Ὁ,τι συνέθεσε τὸ περιβάλλον ἦταν Ἑλληνικώτατον. Ἀ-
πὸ τοὺς σεμνὰ εὐγενικοὺς μαθητὲς ταξιθετὲς μὲ τὰ ἀσπρο-
γάλαζα περιβραχιόνια, ὡς τὴν ὀμλία τοῦ δραστήριου κ' ἀ-
κούρατου Λυκειαρχοῦ Κου Κ. Νεοκλέους ὡς τὲς πτυχὲς
τῆς αὐλαίας. Ὁ Λεμεσιανὸς καλλιτέχνης κ. Ρασιὴτ Ἰωση-
φίδης δικαιούται νὰ περηφανεύεται γιὰ ὅ,τι πέτυχε. Ὅπως
ταίριαζε σὲ πλαίσιο ἔργου κλασσικοῦ πέτυχε νὰ ξεχωρίσῃ
μὲσα ἀπὸ τὸν κικεῶνα τῆς τέχνης τὲς ἄδρες γραμμὲς πὺν
ἐπεβάλλοντο μὲ τὴ σταθερότητα καὶ τὴν ἀκρίβειά τους, πὺν
τόνοιαν κ' ἀνάδειξαν τὸ ἀληθινὰ ὄμορφο ἔργον του. Ἡ
μετάφραση πὺν χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὴ γνώμη μου ἦταν
ἡ καλύτερη τῆς Νεοελληνικῆς. Δὲ θὰ καταπαστῶ μὲ κανένα
ἀπὸ τοὺς νεαροὺς ἐρασιτέχνες ξέχωρα. Ὅλοι ἐρμήνευαν
τοὺς ὄλους τοὺς μὲ κατανόηση. Ἡ ὄλη ὑπόκριση ἔδειχνε
τὸ βαθύτατον παιδευτικὸν μόχθον πὺν ἀνέπτυξαν, τὴ θεομῆ
πνοή, τὸν εὐσυνείδητον ζῆλον τὸ βασισμένον πάνω στὸ καθή-
κον. Τίποτε πὺν νὰ μαρτυρῆ ἢ κἂν νὰ κινῆ τὴν ὑποψία πὺν
ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐγένετο γιὰ ἐπίδειξη ἢ γι' ἀπόσπασ-
ση χειροροτημάτων. Ὁ χορὸς μπαίνει στὴ σκηνὴ μὲ ὑπόκρι-
ση τυμπάνου πὺν προσδίδει ὑποβλητικὴν. Οἱ συγκρατη-
μένες κ' ἀπόλυτα πειθαρχημένες φωνὲς πὺν ἀπαγγέλλουν
πότε ὀμαδικὰ, πότε κατὰ τρόπον διαλογικὸν καταδεικνύουν
ἄλλη μᾶ φορὰ τὴν εὐσυνείδητη προσπάθεια. Ἀποφεύχθηκε
ἡ μονοτονία γιὰτὶ τὸ «ὀμαδικὸν» παρέμεινε ὅπου ἀπαιτεῖται
ἔμφραση κ' ὅπου ὁ ἐσωτερικὸς βρασμὸς ἐξητοῦσε καθολικὴ
ἔκφραση. Ἡ κίνηση ἀπέδωσε ὅλες τὲς ἀντιδράσεις μὲ μὲ-
τρο καὶ φυσικότητα καὶ ἔμεινε μακριὰ ἀπὸ κάθε ἐκξήτηση
κ' ἔπνευσε ζωὴ. Γενικά, ὅ,τι χρησιμοποιήθηκε δὲν μείωσε
τὸ λόγο ἀντίθετον τὸν προστάτησε καὶ στὴν ἔκτασιν καὶ στὸ
βάθος του. Ὅλη ἡ παράστασις ἦταν καλὰ διαρθρωμένη καὶ
παρουσιάστηκε μᾶ ἐνότητα δίχως χάσματα. Οἱ σκηνὲς διε-
δέχοντο ἢ μᾶ τὴν ἄλλη μὲ ἀνεση. Τὸ φρικιαστικὸν ὄνειρον,
ἡ σπονδή, ἡ ἀνησυχία τῶν φίλων, ἡ ἀριστοτεχνικὴ ἀνα-
γνώρισις τῶν ἀδελφῶν, ἡ φυγὴ, ἡ ἀγγελία τῆς ἀπὸ τὸν
Ἀγγελο, ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλεῦς κ' ἡ κατὰπνξή τῆς ἀπὸ τὴν
ἐμφάνισιν τῆς Ἀθηνᾶς νὰ τί παρουσιάστηκε.

Ἡ λογικὴ συζήτηση καὶ τὸ τετράγωνον καταστάλαγμα
τοῦ ὀρθολογικοῦ, νὰ τί περιέπεσε στὴν περιοχὴ τοῦ μυαλοῦ.
Οἱ γοερὲς κραυγὲς τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγωνίας ὁ λυρισμὸς
ἀπὸ τὴ νοσταλγία τῶν αἰμαλώτων γιὰ τὴν πατρίδα, ἡ χα-
ρὰ γιὰ τὸ γλυτωμὸν νὰ τί πύρωσε τὴν ψυχὴ. Κι' ἡ ἐνστικτώ-
δικη ἀνάγκη τοῦ ἐνεργητικοῦ βιώματος ὕστερα ἀπὸ τὸ δυ-
ναμικὸ γεγονός τῆς παράστασις, πρόσφερε σὲ σχέδια στὴ
τωρινὴ ζωὴ μας, μερικὲς ἀκατάλυτες ἀλήθειες. «Ἐγὼ δὲν
πιστεύω πὺν οἱ Θεοὶ πεθυμοῦν τὰ αἵματα. Οἱ ἄνθρωποι μὲ

χαυνεύτηκαν τὲς σφαγὲς καὶ τὲς ἀπέδωσαν σ' αὐτοῖς». Ἡ
σοφία πρέπει πάντα νὰ νικᾷ.

Τὸ περιοδικὸν «Καιροὶ τῆς Κύπρου» εἰς τὸ 49ον
τευχὸς τοῦ ἐδημοσίευσεν τὰ ἑξῆς:

Φυσικὸ ἦταν νὰ μὴ λείψῃ ἡ ἀρχαία τραγωδία ἀπὸ τὲς
γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις. Ἐκεῖνον ὅμως πὺν δὲν περιμέναιμε
ἦταν ὁ ἀριθμὸς τῶν παραστάσεων καὶ τὸ ὕψηλον ἐπίπεδον τῆς
διδασκαλίας. Τὸ Παγκύπριον Γυμνάσιον καὶ τὸ Λύκειον Νεο-
κλέους κατὼς καὶ τ' ἄλλα σχολεῖα μας πὺν παρουσίασαν ἐ-
φέτος ἀρχαῖον δράμα εἶναι ἄξια συγχαρητηρίων. Ἰδιαίτερα
ὅμως πρέπει νὰ ἐπαινεθῆ ἡ ἐργασία τοῦ κ. Νικολάου Ξιού-
τα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μόνον ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ λύσιν ὄλων
τῶν προβλημάτων πὺν παρουσιάζει τὸ ἀνεβασμα ἀρχαίων
τραγωδιῶν, ἀλλὰ ἐπιπλέον εἶχε νὰ πλάσῃ μὲσα σὲ λίγο χρο-
νικὸ διάστημα τὸ ἀνθρώπινον ὕλικον πὺν διέθετε καὶ νὰ τὸ
καταστήσῃ ἄξιον νὰ σηκώσῃ τὰ βάρη τῆς παράστασις. Ἡ
μῦση στὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας τραγωδίας σ' ἕνα σχολεῖον
μὲ πρακτικὲς καὶ ἐμπορικὲς κατευθύνσεις καταντάει πραγμα-
τικὸς ἄθλος. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ κ. Ξιούτας πὺν ἀνάλαβε κ' ἔ-
φερε σὲ πέρασιν αὐτὸ τὸν ἄθλον εἶναι ἄξιος ἰδιαίτερων συγ-
χαρητηρίων.

Ἡ παράστασις τῆς «Ἴφιγένειας» περιελήφθη ἐ-
πίσης εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ φεστιβάλ Ἑθνικῆς Νεο-
λαίας καὶ ἐδιδάχθη τὴν 29νν Μαΐου εἰς τὴν αὐλήν
τοῦ Παγκυπριοῦ Γυμνασίου. Τὴν παράστασιν ἐτίμησαν
ὁ παρεπιδημῶν ἐνταῦθα Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῶν
Σχολῶν Μέσης Ἐκπαιδεύσεως Ἀλλοδαπῆς κ. Ἀνα-
στάσιος Ἀτσαβὲς, οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἀνώτεροι ἀξιω-
ματοῦχοι τῆς Ἐκκλησίας.

Ποδόσφαιρο

Ἰδιαίτερη σημασία δίνουσι οἱ μαθητὲς τοῦ Λυκείου στὸν
ἀθλητισμὸν καὶ πάνω ἀπ' ὅλα στὸν συμπαθέστατον ἄθλημα
τοῦ ποδοσφαίρου.

Κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1958—59 τὸ Λύκειον κατῶρθωσε
νὰ ἔχῃ μᾶ ἰσχυρότατην ποδοσφαιρικὴν ὀμάδα, προπονητὴ
τῆς ὁποίας εἶναι ὁ γνωστὸς διαιτητὴς μεγάλων ποδοσφαιρι-
κῶν ἀγῶνων καὶ προπονητὴς τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» κ. Πάμπος
Ἀβρααμίδης.

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὀμάδα τοῦ Λυκείου, διακρίθηκε γιὰ
τὴ μεγάλη εὐγένεια, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξε στοὺς διάφορους
ἀγῶνες τῆς καὶ τὴν αὐτοθυσία τῶν ποδοσφαιριστῶν τῆς, τὸ
δὲ ἰδιαίτερον γνώρισμά τῆς ἦταν τὸ δυναμικὸν χαμηλὸ τῆς
παιγνίδι.

Κατὰ τὴ χρονικὴ περίοδο 1958—59 ἡ ποδοσφαιρικὴ ὀ-
μάδα τοῦ σχολείου μας ἔκανε τὲς ἀκόλουθες συναντήσεις:

- Λύκειον 2 — Τέρρα Σάντα 2.
- Λύκειον 0 — Σχολὴ Σαμουήλ 0.
- Λύκειον 2 — Τέρρα Σάντα 1.
- Λύκειον 4 — Ἐνωσις Ἀγ. Ὀμολογητῶν 2.
- Λύκειον 3 — Α' ΤΜΑ 2.
- Λύκειον 6 — Τέρρα Σάντα 4.
- Λύκειον 2 — Σχολὴ Σαμουήλ 3.

Τὴν ποδοσφαιρικὴ ὀμάδα ἀποτελοῦσαν οἱ Τζιαπούρας,
Σταυρίδης, Καρακούλλας, Μιχαηλίδης, Ἀγγελῆς, Σερα-
φεῖμ, Χαλαμπίους, Κοντὸς Γ., Ζαβρός, Κοκκίνης, Κόκος,
Κολάτσος, Κουτσαβάκης, Κοντὸς Λ., Παυλίδης, Νίκος,
Σωτηράκης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, Στ' (I).

γνωσία προς αναφυχήν των μελών.

—Μέχρι τέλους τοῦ σχολ. ἔτους ὠργάνωσε δύο μορφω-
τικὰς διαλέξεις με θέματα 1) 'Ομαδική ζωή και 2) 'Αξίες
στη ζωή, με ὁμιλητήν εἰς ἀμφοτέρας τὸν Γενικὸν Ἐπι-
ευθυντήν τοῦ Λυκείου και Γυμνασιάρχην τοῦ Γυμνασίου Νεο-
κλέους κ. Νικ. Ξιούταν, ὁ ὁποῖος και ἐβοήθησε πολὺ εἰς τὴν
ἰδρυσιν τοῦ Συλλόγου.